

Sherlock Holmes és a költészet

Király Farkas: Hosszú árnyékok földje

Albion, köd, távolságtartás.

Sherlock Holmes postafiókjára fehér levélpapír érkezik, rajta az alábbi üzenet: „Király Farkas: üzenet”.

A felirat alatt különös formájú rajz, négyzetes keretben a következő szöveg: „Elfogyott a regimentem :)”

– Tisztára egy mobiltelefon részlete – tűnődik a sasszemű detektív. – Megtévesztésig az. Épp ezért gyanús.

Holmest – tudjuk – három dolog hozza izgalomba: a hegedűjáték, az ópium és a rejtély. Az üzenet kimeríti e legutóbbi fogalmát, ezért Holmes nyomozni kezd.

Holmes mindenben jártas, egy dologban nem: a „language poetry”-ben. Nem ismeri fel, hogy a cédulán található rövid szöveg: vers; szerzője neve és címe a versírás EU-szabványainak megfelelő módon van feltüntetve a bal felső sarokban, illetve középen, szövege pedig ez esetben maga a rejtély, a talány.

Megsejti, hogy az első két szó: tulajdonnév, vélhetőleg személynév. De nem derül ki számára, hogy az üzenet szövege, mely az „üzenet” szót is tartalmazza, elsősorban magyar nyelven olvasható. Már-már papírkosárba hajítaná a bosszantó cédulácskát, ha nem sietne – váratlanul, hogyan máshogy – két dolog a segítségére: a véletlen és segítőtársa, Watson.

Watson egy ideje a „Hungarian vocabulary in James Joyce’s Ulysses” című disszertációján dolgozik, hogy Holmeshoz viszonyított, kínos intelligencialemaradását földolgozza, ezért

az utóbbi időben meglehetősen magyar nyelvismeretre tett szert.

– Magyar szavak – állapítja meg tehát azonnal Watson.

– Nocsak – teszi hozzá Holmes, és barátját a szöveg angolítására ösztönzi, mely kérdésnek ő (egy Hungarian–English dictionary segítségével) büszkén eleget is tesz. Az üzenet így hangzik Watson fordításában: „King Wolf: message. I have run out of my regiment :)”

– „Farkaskirály” – mondogatja a maga nyelvén a mágikus kifejezést a detektív, és elborzad. – Ha sejtésem nem csal, a háttérben totemisztikus gyilkosság lappang, Watson...

Tegyük hozzá: Holmes sohasem téved. És még valamit: munkája során messzemenően körültekintő. Most a „message” szó gondolkodtatja el. Míg a rejtély felszámolja magát – ez, tudjuk, idő kérdése –, a kommunikációelméletben mélyed el, és egy pókhálós könyvtárpalc mélyéről előhalássza Roman Jakobson kommunikációmodelljét, mely szerint az üzenethez az alábbiak szükségeltetnek: feladó, címzett, kontextus, kontaktus és kód. Képzelvejűk Holmes csalódását, amikor kiderül számára, hogy ezek közül számára lényegében egyetlen tényező ismert: a címzett, vagyis ő maga; már amennyiben a papiros nem tévedésből került postaládájába.

Úgy érzi, egyetlen tényező viheti előbbre: némi serkentőszer, konkrétan ópium. A szer használata révén előálló szellemi lebegésben valóban új dimenzió nyílik meg számára: a

szer használata és Jakobson kommunikációs modelljének tanulmányozása során felismeri, hogy a moszkvai nyelvész kör világhírű tagja az üzenet fogalmát szorosan összeköti a poétikai funkcióval.

Lehet, hogy ezen a ponton a nyomozás lendítőkereke csikorogva megállt volna: Holmes talán egyetlen dologtól idegenkedik érdemben, ez pedig a költészet, kiváltképp a nyelvközpontú, netán vizuális költészet.

Ám éppen ezen a kényes egyensúlyi ponton újabb üzenet érkezik a postaládába: „Király Farkas: üzemzavar. csak egy hal vagyok / egy cserép virágban?”

– Watson! – hívta izgatottan segédjét a világhírű detektív. – Fordítsa csak le!

Watson fordítása így hangzott: „King Wolf: disconnection. am I only a fish / in a flowerpot?”

– Különös – morgott a nagy detektív, és elmerengett. – Magam is gyakran érzek így.

Bizonytalanság fogja el, mintha valóban egy totemisztikus gyilkosság mélyére látott volna. És valóban: lehetséges volna, hogy a személy – esetünkben konkrétan Sherlock Holmes – hal alakban feloldódhat valamiféle növényi lét mélyén?

Az angol detektívet elhagyja a közismert angol hidegvér. A világ idegen lett és rettenetes.

Holmes ezért a totemisztikus gyilkosságra vonatkozó elméletét igazolni látja.

– Tegyük fel, Watson – magyarázza rajongó tekintetű társának és mindenesének –, hogy létezik egy Fikcióia nevű állam, ahol nem használják, hanem feltalálják a nyelvet, ha éppen mondani, beszélni, szólani, állítani, hazudni, kérni, vallani, igényelni, követelni vagy hallgatni akarnak vala-

mit. A nyelv szavai így nem állapotodnak meg; nem ismétlődik kétszer ugyanaz a szó, épp ezért egyetlen hangsorhoz sem tapadhat jelentés. Minden egyes hang, ami a fikciónok torkán kijön, összehasonlíthatatlan bármi korábbival – egyetlen beszédhang sem ismétlődik soha. Minden, ami Fikcióiában elhangzik, elsősülött, és a kimondás pillanatában meghal; de minden mondás azonnal újja is születik a következő hangban.

Ezért a fikciónok türelmesek a megértés terén, ám kommunikációra való képtelenségük mégis súrlódás, zsörtölődés, perpatvar és viszály forrása. Elmondani? Felér egy káromkodással Fikcióiában. Kibeszélni? Szörnyűséges imamalom és fogcsikorgatás.

Nem tudni, hogyan alakult így, hogyan rögzült a fikciónok nyelvalkotásra való képtelensége. Egyesek szerint nincs megfelelő hangképzésre alkalmas szervük, mások szerint csupán tohonyák a beszédben. Teremtéstörténetükben szerepel egy bizonyos Frusztráción nevezetű elsősülött (más változatban: Frakción), aki hangyatojásból bújt ki, ám születésének körülményeit nem őrzi a kultikus szöveg. Tény, hogy ez a Frusztráción (Frakción) teremtette a fikciónok nyelvét. Miután kibújt a hangyatojásból, nevet adott az állatoknak, a növényeknek, a zuzmóknak és többek között a sünöknek, de az, hogy minek mi a neve, azóta is rejtély. A kimondás pillanatában az összest azonnal elfelejtette.

Feledékenysége porlasztja a fikciónok nyelvét, nem más; nyelvük képlékenysége nem az az oka, amit az előbb mondtam, és amire már egyébként sem emlékszik senki.

Tudja, hogy honnan szereztem tudomást minderről, Watson?

Felismertem, hogy az első üzenet tartalma elmondhatatlanul fontos; azt is, hogy éppen ezért írták át és rajzolták el azok, akik küldték; hiszen pontosan tudják, hogy a nyelv, amelyet használunk – esetünkben az Ófelsége által is beszélt alattvalói brit angol, de ez szinte mindegy! bármelyik nyelv! – alkalmatlan a gondolat szabatos kifejezésére. Szavaink, melyet az Encyclopedia Britannica és az Oxford Dictionary őriz, csak egy halott nyelv szavai lehetnek: odaszögezve egyetlen jelentés keresztjéhez.

Ah, a fikciónok! Aligha akadt nép szabadabb még egy, mint ők, akiknek képlékeny illóolajokhoz, eltűnő illatokhoz vagy párolgó szagokhoz hasonlíthatjuk a nyelvét; nem ismerik a fogadalmak súlyát és az állítások terheit. És a megértés terhét sem. A megértés lényegét kutatják szenvedélyesen, ahogy, Watson, a mi teológusaink Isten létét... És minél közelebb jutnak hozzá, annál biztosabbak a megértés megérthetlenségében...

Tudja, Watson, mikor idáig jutottam, megértettem: a tökéletes megoldás mégis az övék. Az ő nyelvük a költészet maga. Szavaik őrzését költőkre bízta. Egyszerre lettek bölcsek és öngyilkosok.

Holmes napokig kedélybetegnek mutatkozik, és reggeli lágy tojását sem fogyasztja el; sőt, egy alkalommal a reggeliző asztalnál háromnapos szakállban jelenik meg. Hú kísérője, akit már-már kétségbeesés kerülgetett a zseniális nyomozó mély melan-kóliája láttán, csak akkor derült föl – mintha napsütés törte volna keresztül magát a lucskos égboltozaton –, mikor elmondhatatlan öröme a mester egy reggelen végre ismét kezébe vette hegedűjét.

– Nézze, mi volt a postaládában, Watson! – szól a nagy detektív, miután leteszi a Brahms Magyar táncok című darabjának izzó hangjaitól füstölgő hangszer és mutatja neki a papírlapot, melyen ez alkalommal hosszabb szöveg volt olvasható: „Király Farkas: begyűjtés. szócsapdákat állítottam / már minden sarkába / a házaknak // itthon / a könyvespolc / s a tévé körül áll a legtöbb / meg természetesen / a szomszédokkal közös falaknál // ez persze nem elég // csapdáim vannak a metrón buszokon / jobb kávézóknak s kocsmákban is // mert minden percben / valahol meghal / egy történet // így hát ügyeskednem kell / igyekezniem / hogy össze-be gyűjtsem / a versekrevalót // a kihalófélben lévő / védett szavakat”.

– Egyetlen dolgot nem értek, Holmes – tűnődött Watson. – Ön egyszerűen érti a szöveget?

– Természetesen – felelte a nagy nyomozó némi szarkazmussal. – Pontosan ugyanannyira értem, mint magát, vagy maga engem. Azaz semennyire. És tudja mit? Éppen ez az. Rájöttem, hogy ahonnét ez a szöveg származik, az maga az örvény, az értelem és megértés örvénye; a hosszú hallgatások és a hosszú árnyékok földje... But which fuckin' regiment is that all about?

Holmes azzal átadja magát a biztonság mámorát kínáló ópiumnak.

(Király Farkas: *Hosszú árnyékok földje*. Napkút Kiadó, 2004)

Prágai Tamás

Budapest, Magyar Műhely Galéria, 2004. december 21.

(A felolvasás során eredeti Király Farkas- és King Wolf-szövegek hangzottak el.)

Vigíliák és szilenciumok

Makkai-Kiss Nóra verseskönyve *Átvirasztott csönd* címmel látott napvilágot. Buzás András festőművész borítóterve és illusztrációi igen széppé tették a kötet korpuszát.

Makkai-Kiss Nóra elsőkönyves költőként legelőször azt üzenete számomra, hogy a jelentkező lírikusok közül manapság szintén ott vannak a poetrinák. Hány magyar költőnőről is írtam már? A klasszikus Batsányiné Baumberg Gabrielláról, Rab Zsuzsáról és Károlyi Amyról, a kortársak közül meg Makay Idáról, Mezey Katalinról, a pécsi Csekő Csilláról, a balatonfüredi Kondor Ilonáról, az ajkai Reviczky Krisztináról, a veszprémi Tomor Ilonáról és Tungli M. Mártáról, a paksi Acsádi Rozáliáról... Mindig tollamra kíváncszott, amit Ady Endre fogott versbe *A verselő asszonyokról*: Áldott az asszonyok között, aki verseket tud írni... Nem díszítő elem, sem nem udvariaskodás volt ez a részemről, hiszen szemem láttára még az országosan kevésbé ismert nevű költőnk is esztendőket adott életükből, családi elfoglaltságukból vagy más szerepükből, hogy a versírás természetrajzát, a költői mesterség alapjait elsajátítsák. Makkai-Kiss Nóránál viszont most azt érzem, hogy vannak alkatok, akik nem csupán a versírás áldásában, de annak nehéz kényszerében, sújtásában vagy – mondjuk ki – átkában is részesülnek. Férfiak szintúgy megélték ezt, Nagy László például azt vallotta, neki e játék nehéz ajándék. (A kötetének 83. oldalán Makkai-Kiss egyébként egyik mestereként idézi meg az iszkázi költőt, aki „dedikálta” nekünk földrengéses arca megmenekült mosolyát.) A költő számára mintha mindenáron meg kéne íródnia a versnek, éppen annak a költeménynek, ami a keze alól kikerül. Mintha valami jóvátehetetlen dolog történe ennek hiányában. Megeshet? Akkor inkább tényleg a vers. Mintha a kibeszélésnek egyedüli lehetősége a költészet által való szólás lenne. Tápai Mihály irodalomtörténéz emígy vélekedik Makkai-Kiss világáról: „...a kötet legnagyobb része te, neked megszólítással íródik, ez valami közvetlenséget ad írásainak, a közvetlenséggel hozzám, az olvasójához való beszéd helyzeteit variálja a szerző. Valaki beszél hozzánk... Kicsit panaszversek ezek, »kihajolva az Univerzum ablakán« hangzanak el, félelmekkel, melyekre szép képei vannak.” Az olvasó tehát figyelmesen hallgat; ilyenkor a költőkkel együtt mondhatja el, hogy „kikönyöklünk a szeles csillagokra”. A költő sorolja is a leltárát, akár évtizedekkel ezelőtt Pilinszky János és József Attila az öröknek tűnő egzisztenciális panaszokat, amelyek a megváltatlanságból fakadnak:

„Megörzöm az álmat / Gyámolítójaként magamnak” („*Csak tiszta forrásból!*”); a létbe való vetettség idegenségét: „egy áldatlan létezés váza / csontváza zörög/zörgetek / Didergek Úram! / Nyiss ajtót! / Valaki megérkezett!” (*Ugyanarra*); a félelmet és a szorongást: „Fogd a kezem / : pókháló-szomorúság / ne gabalyodjon / szívemre” (*Fogd a kezem*).

Ezekkel a kozmikussá növekvő inkomfort érzésekkel küszködik a XX. század eleje óta a civilizáció. A szorongó művészek (akik krisztusian vagy abszurd mód bátran magukra vállalták ennek a szenvedésnek a misztériumát) alkotásaikban próbálták szublimálni a kibírhatalannak tűnő közérzeteket. A nagy történelmi

pillanatok s a mindenkori hétköznapok körülményei hogyan is lehettek volna kímélettel, bárminemű tekintettel a sebzettséggel élőkre? Főképpen errefele, e katasztrofikus kelet-közép-európai térségünkben, ahol költőnek kellett ahhoz lenni, hogy az emberségesség és a tehetség nevében föltehető legyen egy kérdés: „Nem halljátok a mosónő fiát?” Kormos István artikulált így. Nem mondok értékitéletet azzal, csupán emberi jelenségként állapítom meg, hogy Makkai-Kiss Nóra versvilágának pőreségét, kiszolgáltatott érzékenységét József Attiláéhoz hasonlítom, amikor ilyen strófájára talállok: „Asszonysorsommal / viselősen / fogaim szorítom / össze erősen / : mert nincsen aki / megsimogassa égő / homlokunk / Naponta / elvetélünk és naponta / szüljük újra önmagunk”.

Rezignáltan a vers címe. Ez a lélekállapot szerencsére bölcsességgel is telítődhet, nem csupán szomorúsággal, tehát távol áll ama síktól, ahol az ember már nem remél. S incselkedik a reménnyel egy formai találmány is a költőné részéről, hiszen a kötetben, ahol fontos fősorolás vagy állítás következik, azt a sor elejére hozott kettősponttal jelöli Makkai-Kiss. Jelzi, mint József Attila fölemelt ujja, hogy valami olyan következik, amelyre a hallgató (befogadó) tán nem is számít. Meglepő, talán fontos is, egyszóval: érdemes vele maradni.

A kötetben előbb perlő viszonyban áll Istenével, versének hangja szemrehányó. Ima helyett szinte költői kérdéseket tesz föl, s utóbbiakra – természetüknél fogva – annyi válasz sem érkezhethet, mert nincs, mint az elszálló fohászokra. „Uram! Megosztottad az Egészet / mert nem bírtad elviselni / Magánosságodat // Hogyan várod el / éntőlem / hogy elviseljem azt” (*Végső kérdések a Teremtőhöz*).

A könyörgések, az imák – Németh G. Béla szavaival – mindig a „reménység artikulációi”. A kötet záró versei között aztán föl is hangzanak a fohászok: „Uram! / Nehéz vagyok / : mint az ázott ruha // Segíts! / Engedd / hogy a / Nap melege-fénye / átszítálgjon / : lebegjek a szélben”.

A keresztény szimbolika mellett a távoli Kelet motívumaira is rátalálunk (Mantra, mandala...), könyvoldalról könyvoldalra egy spirituális versvilág képei jönnek elénk. A hazai tájak közül *Szatmár – Batár – Tisza-berek* említődik a versekben. Akár a keleti festők ecsetvonásai, akár európai és magyar impresszionisták nyomán, de egyformán szép volna, ha Makkai-Kiss Nóra árva csillagterei alatt a szép otthonosság vidékei is megjelenének. Hiszen tudja, hogy „Járhatóak lesznek az utak / kegyelmében jelenednek...” S talán a játékot és a játékosságot hiányoljuk még (ha már a tipográfiai megformálásban a könyv oldalain annyi változatában megjelenik a „látható” vers). A többi megvan: férje és lánya, akik köré a családi lírát lehet szőni, a művésztársak, akiknek világába átjárhatósága van minden testvérműzsának.

Pilinszky János szerint megérdemelné a kegyelmet minden írástudó, aki egyedül a papírlap fölé hajol. Kell, hogy Makkai-Kiss Nóra egyénisége, személyisége is a címzettek között legyen, mivel ilyen és hasonló költeményeket tudhat magáénak: „Istenem! / Köszönöm / : hogy ma / nem voltam / fájdalom / senkinek.”

(Makkai-Kiss Nóra: *Átvirrasztott csönd*. Összmagyar Testület, 2003)

Németh István Péter

Egy könyv a magyarokat befogadó Párizsról

Huszedik századi történelmünk tükörképét mindig széttördelevé és egyoldalúan tárták elének. A magyar–francia kapcsolatok hiányzó „tükörcserepei” egy részének az összegyűjtésére vállalkoztak *Az „Állj fel” torony árnyékában. Magyarok francia földön. Egy század tükörcserepei* című antológia szerkesztői. „... tény, hogy magán-nyomorúságok és szabadság-hiányos idők századaiban egy nép sem adott annyiszor menedéket nekünk, mint a franciák” – írja Mádl Ferenc, a Magyar Köztársaság elnöke a kötet előszavában. „Ennek a könyvnek a vallo-másaiból nem a történelmi keserveket, hanem az élni-tudás, a reménység, a tehetség, a teremtő kedv példáit tekintsük erősítésének” – hirdeti.

A. Szabó Magda – a Párizsi Magyar Intézet igazgatóhelyettese – és Ablonczy László, a kötet szerkesztői 172 író, költő, művész, tudós, politikus, diák, kétkézi munkás véleményét gyűjtötte össze 1964-től napjainkig. A regényekből, versekből, naplójegyzetekből, interjúkból, levelekből, dokumentumokból válogatott részletek arról vallanak, milyen volt a menekültek, a boldogulásukat keresők, az utazók, az egyetemisták, oktatók, ott dolgozók élete Párizsban, milyen hatással volt rájuk, tevékenységükre a francia kultúra. Például Tardos Tibor így vall az utóbbiról: „1943 telén egy lyoni manzárdszobában, amelynek tetőablakán bevert a hó, fölfedeztem Éluard, Aragon és Baudelaire műveit, és mint a megszállott, magam is nyomban nekiláttam az írásnak.” Egy másik magyar, Gáspár Loránd – aki a II. világháború alatt megszökött egy bajorországi fogolytáborból – Párizsban szerezte orvosi diplomáját, majd orvosi munkája és gazdag irodalmi és folyóirat-szerkesztői munkássága mellett Pilinszky János, Somlyó György, Tóth Krisztina és mások verseit fordította francia nyelvre és népszerűsítette a francia olvasók körében.

Tehát a közismert nagy alkotók – Ady, Márai, Szabó Zoltán, Csók István, Cs. Szabó László, Illyés Gyula, Fejtő Ferenc – párizsi benyomásai mellett kevésbé vagy egyáltalán nem tudott tényekről is olvashatunk. A szemelvényekből saját XX. századi történelmünk fontos eseményeire is ráismerhetünk.

De honnan ered a címben lévő „Állj fel” torony elnevezés? Bartók Béla először 1905-ben volt Párizsban, és Bartók Elzának írt képeslapja hátuljára írt versikében szerepel az alábbi mondat: „Felmentem az »Állj fel« torony csúcsára, ...” A franciák által megbecsült, zeneszerző szobra 1982-től az Eiffel-toronyhoz közel lévő, róla elnevezett téren áll.

A bibliográfiai szempontból is értékes kötet gazdag életrajzi lexikont és pontos forrásjegyzéket tartalmaz. A Veszprémi Egyetemmel együttműködésben készült kötetet az Új Horizont Folyóirat és Könyvkiadó Alapítvány adta ki 2003-ban. Az antológiát a Veszprémi Egyetem támogatásával oktatási segédkönyvként is használják.

(Az *„Állj fel” torony árnyékában*. Új Horizont Kiadó, 2003)

Dr. Ruzsicska Mária

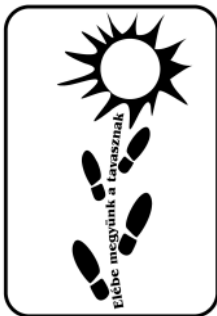
MAGYAR KULTÚRA ALAPÍTVÁNY
HOTEL KULTURINNOV

1014 Budapest, Szentháromság tér 6.

Tel: (36-1) 224-8100 Fax: (36-1) 375-1886

E-mail: mka@mail.datanet.hu, hotel@mka.hu

Honlap: www.mka.hu

A Magyar Kultúra Alapítvány 2005. március 22–április 6. között rendezi meg a IX. Magyar Karikatúra-művészeti Fesztivált, „Elébe megyünk a tavasznak!” címmel. A Fesztivál lehetőséget nyújt a kortárs hazai és határon túli magyar szatirikus művészeknek és karikaturistáknak új műveik bemutatására.

Eddigi hagyományainkhoz híven ismét színes rendezvények kapcsolódnak a fesztiválhoz, így például április 6-án a *Zene és irodalom a karikatúrában – karikatúra a zenében* és az *irodalomban* című humorest várja az érdeklődőket.

A karikatúraművészeti fesztivál pályázati felhívásáról és a rendezvényről további információ a 224-8100 telefonszámon, Bácsfai Lindától és Bába Szilviától kérhető.

Tréfát fűzünk

„Amikor az ismerkedésben rájöttem, hogy a közismert plakátrajzoló-művésszel találkozom, haleyést hirdető utcai plakátjai mondanivalóját hirtelen lefordítottam magyarra, s a kézfogásnál ezzel üdvözöltem: *Egyetek halat, táplálja az agyat.*” (Dr. Koncz Sándor)

„Irigylem azt a régi világot, mely tele volt csodákkal. Amikor például egy újságíró kiderítette, hogy Salome, a keleti hastáncosnő Seeman Sándor néven lakik a Rottenbiller utcában, az még csodának számított.” (Szilágyi György)

„Az én *falum* komikumában alig-alig fordul elő a *szatíra*, bár minden adott lenne a választott világ szatirikus ábrázolásához. Mivel *Az én falum* világában a legfőbb nevető maga az elbeszélő, az a bizonyos »nyila-sincs-nevetés« nyilvánvalóan magáé, Gárdonyié.” (Druzsín Ferenc)

„*»Ez a Lear milyen elragadó!« / S miket össze nem írt azelőtt! / Mondják, csuda furcsa manó, / noha mások kedvelik őt. // Esze éles, a gusztusa kényes, / és meglehetősen nagy az orra, / a képe pocsek, terebélyes, / a szakálla akár a paróka.*” (Edward Lear)

„A sok baráti köszöntő között elhangzott Páskándi Géza Palocsay-pardiája is. Még most is előttem az a viharos röhej, ami a *Hím nyuszt* a nő nyestnek fölolvását kísérte.” (Szokolczay Lajos)

„Iluska rögtön fölébredt, mert kint aludt a pitvarban. Jancsi nyakába borult. Az első csókok után fölnezzett és megjegedt. Ugyanis, bár koromsötét volt, Jancsi arca olyan hófehér volt, mint a hó.” (Horváth Lajos)

„Legyinthesünk rajta, a Humor is megvonja a vállát, átnéz rajtunk, talán az utánunk következőkre! Még van dolga.” (Balázs Géza)

Ára: 550 Ft. Előfizetés: 4000 Ft.

Előfizethető a postahivatalokban a szerkesztőség címén:
1014 Budapest, Szentháromság tér 6. III. em. 14.
Fogadóórák: csütörtökönként 10–18 óráig

Folyóiratunk a hírlapboltokon kívül kapható Budapesten a Balassi, az Euroklub, az Osiris, a Pont, a Vince és a Kálvin téri Cartaphilus könyvesboltban, a Fonóban, valamint az Írók Boltjában.

A Napút elérhető az interneten: <http://www.napkut.hu>

Számlaszám: OTP 11713005-29902327